

Kristy heeft een geweldig idee

*Dit boek is voor Beth McKeever Perkins,
mijn oude babysitmaatje.
Met liefde,
(en jaren vol herinneringen).*

Original title: *Kristy's Great Idea*
Copyright © MCMLXXXVI by Ann M. Martin.
All rights reserved.
© Zuidnederlandse Uitgeverij N.V., Vluchtenburgstraat 7,
B-2630 Aartselaar, België, MMXXI.
Alle rechten voorbehouden.
Deze uitgave door: Deltas, België-Nederland.

D-MMXXI-0001-30
NUR 282/283

Kristy heeft een geweldig idee

Ann M. Martin

DELTAS

➤ HOOFDSTUK 1 ◀

De Babysittersclub. Ik ben er trots op dat het mijn idee was, hoewel we het met ons vieren hebben uitgewerkt. ‘Ons’ is Mary Anne Spier, Claudia Kishi, Stacey McGill en ik... Kristy Thomas.

Ik kreeg het idee op de eerste dinsdagmiddag van mijn eerste jaar op de middelbare school. Het was die dag erg warm. De leraren hadden alle ramen en deuren opengezet en alle lampen uitgedaan. Mijn haar was klam en plakte in mijn nek, en ik had graag een elastiekje gehad zodat ik er een lange paardenstaart van kon maken. Bijen vlogen het lokaal binnen en zoemden rondom onze hoofden, en in plaats van te werken liet meneer Redmont, onze leraar, ons waaiers maken van vouwkarton. Behalve dat ze de bijen op een afstand hielden, hielpen de waaiers niet veel, maar het was fijn dat de les maatschappijleer daardoor tien minuten korter duurde. In ieder geval kwam er maar geen einde aan die verstikkende middag, en toen het eindelijk vijf over drie was en de bel ging, sprong ik op en schreeuwde: ‘Hoera!’ Ik was zó blij dat ik daar eindelijk weg kon. Ik vind school leuk, maar er zijn grenzen.

Meneer Redmont keek geschokt. Hij dacht waarschijnlijk dat ik het helemaal niet waardeerde dat hij zo aardig was geweest ons waaiers te laten maken, en dat ik alleen maar blij was dat de dag voorbij was.

Ik voelde me schuldig, maar ik kon er niets aan doen. Zo ben ik. ‘Impulsief’ noemt mama dat. Ik zeg en doe wat er in me opkomt. Dat brengt me vaak in de problemen.

En op dat moment had ik problemen. Dat voelde ik. Ik heb genoeg problemen gehad om ze te zien aankomen.

Meneer Redmont schraapte zijn keel. Hij zat te bedenken hoe hij me kon straffen zonder dat ik me vernederd zou voelen omdat mijn klasgenoten erbij waren. Dat soort dingen vindt hij belangrijk. ‘Jongens,’ zei meneer Redmont, ‘jullie weten wat jullie voor de volgende keer moeten doen. Dan mogen jullie nu weg. Kristy, jou wil ik nog even spreken.’

Terwijl de andere leerlingen hun boeken en schriften in hun tas stopten en pratend en giechelend de klas verlieten, liep ik naar meneer Redmonts bureau. Voordat hij een woord kon zeggen, begon ik me te verontschuldigen. Soms helpt dat.

‘Meneer Redmont,’ zei ik, ‘het spijt me vreselijk. Ik bedoelde er niks mee. Ik bedoel, ik bedoelde niet dat ik blij was dat de les voorbij was. Ik bedoelde dat ik blij was dat ik naar huis kon. Omdat we thuis een ventilator hebben...’ Meneer Redmont knikte. ‘Maar denk je, Kristy, dat je je in het vervolg wat betaamelijker zal kunnen gedragen?’

De precieze betekenis van *betamelijk* kende ik niet, maar ik had zo’n idee dat het iets betekende als meneer Redmonts

dag niet bederven door op te springen en hoera te roepen als de bel ging.

‘Ja, meneer’, zei ik. Beleefd zijn wil ook nog weleens helpen.

‘Goed’, zei meneer Redmont. ‘Maar ik wil dat je dit incident niet vergeet, en de beste manier om dingen te onthouden, is ze op te schrijven. Dus wil ik dat je vanavond een opstel van honderd woorden schrijft over het belang van betamelijk gedrag in de klas.’

Verdorie. Nu moest ik toch nog gaan opzoeken wat *betamelijk* betekende.

‘Ja, meneer’, zei ik weer.

Ik liep terug naar mijn bank, stopte mijn boeken heel langzaam in mijn tas, en liep traag het lokaal uit. Ik hoopte dat meneer Redmont mijn rustige tempo zou opmerken, want ik wist zeker dat dat bij betamelijk gedrag hoorde.

Buiten het lokaal stond Mary Anne Spier me op te wachten. Ze leunde tegen de muur en beet op haar nagels.

Mary Anne woont naast ons en is mijn beste vriendin. We zijn bijna even groot en hebben allebei bruine ogen, maar verder verschillen we erg van elkaar. Zo heb ik blond haar, terwijl Mary Anne bruin haar heeft. Bovendien draagt zij soms een bril, maar ik niet. Ook wat karakter betreft, zijn we elkaars tegenpolen: ik kan mijn mond nooit houden, terwijl Mary Anne erg stil en verlegen is. Gelukkig is dat alleen maar haar buitenkant. De mensen die haar goed kennen, zoals Claudia, Stacey en ik, krijgen ook haar binnenkant te zien, en met de Mary Anne die zich daar verbergt, kan je veel lol hebben.

‘Hoi’, zei ik. Ik trok haar vingers uit haar mond en bekeek haar nagels. ‘Mary Anne! Hoe denk je ooit nagellak te kunnen gebruiken als je daar niet mee ophoudt?’

‘Ach wat’, zei ze met een zucht. ‘Nagels lakken. Tegen de tijd dat ik het van mijn vader mag, ben ik zevenenvijftig.’

Mary Anne heeft alleen nog maar haar vader. Haar moeder is dood, en ze heeft geen broertjes of zusjes. Haar vader is jammer genoeg nogal streng. Mijn moeder zegt dat meneer Spier bang is omdat hij alleen Mary Anne nog heeft. Toch zou hij Mary Anne toestemming kunnen geven om haar haar los te dragen in plaats van altijd die vlechten, of om zo nu en dan met Claudia en mij naar het winkelcentrum te fietsen. Maar nee. Bij meneer Spier is het regels, regels, regels wat de klok slaat. Het is een wonder dat Mary Anne lid van de Babysittersclub mocht worden.

We liepen het schoolgebouw uit, en plotseling begon ik te rennen. Ik vergat helemaal me betamelijk te gedragen, omdat me iets anders te binnen was geschoten.

‘O jee!’ riep ik.

Mary Anne rende achter me aan.

‘Wat is er?’ hijgde ze.

‘Het is dinsdag!’ riep ik over mijn schouder.

‘Nou en? Ren niet zo hard Kristy. Daar is het veel te warm voor.’

‘Ik moet wel. Dinsdagmiddag pas ik altijd op David Michael. Ik moet vóór hem thuis zijn. Anders is hij er als eerste en moet hij op zichzelf passen.’